

Verslag seniorenreis Praag (16 – 23 september 2012)

Op eigen kracht vertrokken een aantal kranige senioren met de auto naar Praag om kennis te maken (of voor sommigen te hernieuwen) met de stad en het Boheemse land errond. Vanuit Brussel een rit van zowat een 950 km. We werden er verwacht in Villa Ginetta, een bed- en breakfast dat zijn sporen al verdiende in TV-programma's als "Met vier in bed" en "Vakantieland". Daarnaast beschikt het ook

over een eigen manege met alles erop en eraan. In de late namiddag kwamen we er aan en na het uitpakken werden we er door de eigenaar en medewerker onthaald op een welkomstdrankje ter kennismaking. Een van de vroeger aangekomen reisgenoten heeft al even het overdekte zwembad getest. De gastheren waren niet de minste: Philippe De Swarte (speelde ooit nog mee in de musical "The Sound of Music") en Maarten Bosmans (beter gekend als Bruno, de zoon

van de commissaris in "Flikken" en van programma's als "Masterchef"). Samen met hen zouden we dus een week lang het Boheemse land en de gouden stad Praag verkennen. Dertien Virboverbonden vervulde het gezelschap: Noël, Huguette, Laurent, Christine, Jacques, Erik, Francine, Jos, Robert, Paula, Rita, Simonne en uw verslaggever, Rudy. Het drankje – een cocktail op basis van de streekdrank Becharovka of een Boheemse champagne – maakte al vlug de tongen los en zorgde ervoor dat iedereen zich vlug thuis voelde in de groep. En toen de twee gastheergidsen de groep verlieten was dat enkel om een voortreffelijke maaltijd voor te bereiden. De maaltijd (overigens de naam gastronomisch zeker waard) liet ons al kennismaken met een paar Tsjechische specialiteiten: speciale kaaskroketjes en wildpastei. Doe daar nog een Tsjechisch wijntje uit de Moraviëstreek of een lekker Pilsenerbiertje bij en je bent zo de lange rit vergeten! Nog even gezellig nababbelen en het programma voor de komende week overlopen maakte onze eerste dag rond en leidde ons naar de slaapplekken om fris en uitgerust de volgende dag onze verkenningsopdracht aan te pakken.

Maandag 17 september 2012.

Om acht uur zit iedere al aan de ontbijttafel. Moeder Ginetta komt ons vragen of we een omeletje of spiegeleitje willen, naast de talrijke vlees- en kaassoorten die op het buffet reeds uitgestald staan of de verschillende soorten confituur en choco, yoghurt en fruit. Fruitsap en koffie naar believen. Verschillende soorten lekker vers brood (moeder Ginetta is al vroeg aan het bakken geweest) en zelfs versgebakken warme pannenkoeken liggen te beschikking. Het is al duidelijk: al wie hier wil diëten zal het moeilijk krijgen zijn of haar regime vol te houden... Te veel lekkere dingen om te laten liggen zonder te proeven! Rond 9 uur staan wij klaar om de eerste verkenning van Praag te doen. We pakken vandaag de linkeroever aan. Met de auto naar de parkeerplaats in het dorp om daar netjes in de rij te gaan staan (zoals de Tsjechen het gewend zijn) en te wachten op de bus die ons naar de stad zal brengen. Onze gidsen brengen ons naar een kunstwerk dat de jongste geschiedenis van de Tsjechen belicht. We krijgen een waterval van geschiedenisfeiten over ons heen en iedereen luistert geboeid

toe. Philippe weet het allemaal te brengen vanuit de belevenissen van zijn eigen familie. Met een bergtreintje gaan we nadien de Petrin-heuvel op om vandaar uit te kunnen genieten van prachtige uitzichten over de stad. We dalen nu af naar het stadsdeel dat door de Habsburgers opgebouwd werd: de "Kleine Zijde". Deze kant van de stad is door de meeste toeristen niet gekend en weinig bezocht. Ten onrechte, want architecturale pracht uit het verleden is hier bijna van huis tot huis aanwezig. Philippe blijft ons maar inwijden over de Praagse en Tsjechische geschiedenis: de Premysliden, de Boheemse koning Wenceslaus, Karel IV, Johannes Hus en zijn Hussieten, Vaclav Havel (en de vele andere die me nu even ontglippen). Het lijkt wel of de gids bij elke steen die we tegenkomen weet wie die daar gelegd heeft. De wandeling leidt ons uiteindelijk via de kloosterabdij (trouwens lekkere bier-tjes die daar geschonken worden) en de aflossing van de wacht naar een van de meest toeristische plekjes: de Karlsbrug over de Moldau, het burchtcomplex en het gouden straatje . En als we een

standbeeld van een naakte man passeren blijken de vrouwelijke senioren in ons gezelschap toch nog steeds geïnteresseerd te zijn. Het aanraken van het lid van de man zou wensen vervullen volgens de legende. Ondanks dat niemand hieraan geloof hecht, zijn er toch heel wat van onze vrouwelijke compagnons die het willen uitproberen... Omdat de magen nu beginnen te knagen zoeken we een restaurantje op, maar onze dag Praag kent nadien nog een vervolg. We gaan naar de voorstelling van de dansende fontein. Een show van ongeveer 40 minuten waar op muziek een licht- en waterspel gepresenteerd wordt en zelfs beelden geprojecteerd worden op de watergordijnen. Het is dan ook al na 10 uur als we de terugrit met de bus aanvatten om onze verblijfplaats terug op te zoeken.

Dinsdag, 18 september 2012

Tegen 9 uur trekken we er weer met onze gidsen op uit. Dus rond 8 uur zit iedereen aan tafel voor het ontbijt. Moeder Ginetta heeft weer voor versgebakken brood gezorgd en ook alle andere ingrediënten zijn weer aanwezig. Enkel de pannenkoeken hebben moeten plaats ruimen voor een heerlijk gebak van de echtgenote van Philippe, zijn "Frivole Framboos" zoals hij ze noemt. Vandaag staat de verkenning van een stukje Boheems land op het programma: de canyons. Maar op weg daarheen laat de gastheer ons eerst nog genieten van enkele prachtige uitzichtpunten. Onze senioren voelen zich weer jong en springen van de ene op de andere rots om steeds weer een andere invalshoek te ontdekken. De canyons zijn in feite oude steengroeven die sedert een 50-tal jaar verlaten zijn en de natuur weer ingepalmd heeft. Het lijkt ook op de Amerikaanse canyons (maar dan wel heel wat beperkter in omvang) en de drie diepe spleten in de aardkorst kregen dan ook de namen van Groot Amerika, Klein Amerika en Klein Mexico mee. De bodem van de oude groeven is nu voor het grootste deel bedekt met opstijgend grondwater. De canyons leveren een prachtig schouwspel op van zon en scha-

duw over de loodrechte wanden die zich weerkaatsen in het heldere water. De stilte van de natuur wordt hier enkel doorbroken door het vele klikken van de fototoestellen. Op een pad diep beneden onder ons lezen we een liefdesboodschap, gelegd met stenen op een wandelpad. Ons zeggen die woorden in het Tsjechisch niets, maar onze gids Phillippe leest en vertaalt de tekst. Diegene die de boodschap naliet, heeft daarvoor wel een gevaarlijke klim met touwen langsheen de rotswand getrotseerd, want een pad om beneden te komen is er niet. Terwijl we van de ene canyon naar de andere wandelen komen we langsheen plaatsen waar massa's paddenstoelen groeien. Elke Tsjech weet welke eetbare paddenstoelen je hier in de natuur kan komen plukken en je ziet dan ook heel regelmatig mannen en vrouwen van een korf of plasticzak voorzien, langs de bosranden wandelen op zoek naar de oogst van de dag. Hoe ze smaken zullen we trouwens later zelf kunnen beoordelen, want ook op Villa Ginetta weet men deze paddenstoelen (o.a. eekhoortjesbrood) in gerechten te verwerken en je mag me op mijn woord geloven als ik zeg dat ze fantastisch lekker waren! De wandeling leidt ons verder naar de burcht Karlsteyn. Vooraleer dit bezoek aan te vangen nemen we even pauze om iets te eten en te drinken op het terras van een Tsjechisch restaurant. Op het overdekte terras rusten we even uit van de afgelegde wandeling en richten we onze blik op de 'beklimming' van de weg naar de burcht. De rondleiding in de burcht vindt plaats onder leiding van een "studentengids".

Het meisje kent haar lesje wel, maar daar blijft het dan ook bij: geen bezieling in haar verhaal en het Engels dat ze spreekt is zeker nog voor verbetering vatbaar. Toch genieten we van de rondleiding doorheen de burcht, zeker als we horen dat in de grote toren de toenmalige kroonjuwelen bewaard werden. De ogen van de vrouwelijke reisgenoten schitteren al bij de gedachte aan al deze sieraden. Ze zullen echter op hun honger moeten blijven zitten: we krijgen de juwelen niet te zien...

Binnen het burchtcomplex bevindt zich ook nog een waterput van 78 m diep. Het rad om de emmers met een inhoud van 48 liter boven te halen is er nog intact. Je staat er versteld van het vernuft dat men toen - met toch heel wat beperktere middelen als wat onze hedendaagse maatschappij ter beschikking stelt – al aan de dag legde om de burcht van water te voorzien. Na de rondleiding zakken we weer af en de groep splitst zich in twee: Philippe gaat met de chauffeurs terug naar onze vertrekplaats van de wandeling om de wagens terug op te halen. De anderen zoeken samen met Maarten een terrasje op om de chauffeurs op te wachten. Op het terras krijgen we nog een extra show als plots de papegaai van de eigenaar van zonnenscherm naar zonnenscherm fladdert met heel wat gekrijs. En als we een tijdje later het terras verlaten roept hij ons beleefd "Ahoi" toe, de Tsjechische variant van onze 'goeiedag'. Met de auto terug naar onze verblijfplaats om daar een uurtje later te genieten van een heerlijke maaltijd met - jawel – vers bereide paddenstoelen...

Woensdag 19 september 2012

Lag gisteren het accent op natuurbeleving aangevuld met wat cultuur, dan wordt het vandaag net het tegenovergestelde. Na het intussen reeds gekende ontbijt, trekken we er met de wagens op uit en de eerste stop is een uitzichtpunt over de Moldau die zich in drie grote meanders doorheen de Boheemse Karst slingert. Naar verluidt zou hier Smetana zijn inspiratie gehaald hebben om zijn meest gekende compositie Vltava (de Moldau) uit te werken. Terwijl wij staan te kijken, horen we Philippe de melodie neurien en met zijn musicalstem klinkt het best aangenaam. Vandaag de dag zijn langs die meanderoevers een aantal buitenverblijven gebouwd, verscholen in het groen. Wie hier zijn optrekje heeft moet wel van de natuur houden, want je kan er niet komen met de auto. Enkel via een wandeling van drie à vier km of een kanotocht op de Moldau kan je deze vakantieverblijven bereiken. Wij bekijken alles vanuit de hoogte en hebben daardoor een prachtig overzicht over de streek. Met dergelijk uitzicht is het niet moeilijk om inspirerende mooie muziek te componeren! Hoe we ook proberen het uitzicht vast te leggen in een foto, iedere keer constateren we dat

de foto lang niet de werkelijkheid kan weergeven. We geven het op en gaan weer naar de auto's om onze tocht verder te zetten. Via smalle baantjes (de binnenwegen in Tsjechië zijn soms te vergelijken met veldwegen bij ons) zetten we onze tocht voort in de richting van de brouwerij 'Kozel' die we zullen bezoeken. Langsheen de wegen vindt je hier dikwijls fruitbomen (meestal appelbomen), een nalatenschap van het communisme, waar de inwoners zich vrij en gratis kunnen gaan bedienen. In de brouwerij krijgen we een rondleiding die het productieproces verduidelijkt en - hoe kan het anders - een proeverij van het 'pilsenerbier' dat hier gebrouwen wordt. Het laat zich smaken! Het blijkt dat

dit biertje zowat over de gehele wereld uitgevoerd wordt, maar België is er niet bij. Nu ja, van bier brouwen kunnen we zelf ook wel wat ... Ons einddoel voor vandaag is Tabor, een laatmiddeleeuws stadje dat ook bij ons gekend is als plaats waar het kampioenschap veldrijden doorging. Voor onze gids heeft de plaats echter een andere betekenis: hier liggen zijn roots. Zijn grootouders liggen hier begraven. Terwijl wij straks de stad bezoeken op eigen ritme met een audiogids (in het Nederlands!) zal hij even de tijd nemen om het graf van oma en opa te bezoeken. Eerst krijgen we echter een rondleiding onder de grond. Onder de gebouwen langsheen het marktplein situeren zich kelderruimten tot 16 m onder de oppervlakte. Deze oude kelders zijn met elkaar verbonden tot een onderaards gangenstelsel. Als we weer in het zonlicht treden is het tijd om kennis te maken met de sgraffito-techniek. Heel wat huizen hebben hier deze kunstige versieringen met de oude techniek die geïntroduceerd zou zijn via het

Schwartzenberggeslacht. De woning (zeg gerust maar paleis) van deze familie zou de techniek naar Bohemen gehaald hebben. De techniek bestaat uit het wegkrassen van een anders gekleurde bovenlaag waardoor er een reliëf gecreëerd wordt en er kleurcontrasten ontstaan. Voor al dat handwerk dat hier geleverd werd kan je enkel bewondering opbrengen: strikt geometrische patronen op tientallen meters muur en fraaie tekeningen sieren de oude huizen. Al laten de batterijen van onze audiogids ons voor het einde van onze wandeling in de steek, onze ogen blijven van het ene naar het andere gebouw overspringen en als we tegen achttien uur weer op het plein verzamelen, spreekt ieder nog over de mooie zaken die ze gezien hebben. Aangezien het toch een dik uur rijden is naar onze verblijfplaats, is het aangewezen om hier iets te eten. We worden verwacht in een Indisch restaurant waar ons een buffet opgediend wordt. Vandaag geen Tsjechische specialiteiten, maar ieder van de reisgenoten zal het beamen: Indisch eten is zeer lekker en het was er gezellig...

Donderdag 20 september 2012

Vandaag stond in het programma ingeschreven als een 'vrije dag'. Dat houdt voor ieder van ons in dat we op eigen houtje en volgens eigen interesses op ontdekkingsstocht gaan. Zowel Philippe als Maarten waren gisterenavond nog ter beschikking om informatie te geven. Sommigen kozen voor een bezoek aan Praag (schijnbaar waren er nog koopjes te doen), anderen opteerden voor kasteel- en tuinbezoeken. Jacques, Erik en ik hadden meer interesse voor de zilvermijn in Kutna Hora (in het Duits Kuttenberg). Gewapend met een bewegwijzering en een stadsplannetje dat Philippe ons ter beschikking stelde trokken we erop uit. Kutna Hora wordt bestempeld als de tegenhanger van Praag:

men bezit er ook een soort Karlsbrug met levensgrote standbeelden al staan ze daar niet op een brug, maar langsheen de ooit belangrijkste straat die het klooster en de kerk verbindt. Zowel de kerk als de beroemde straat zijn indrukwekkend. In de kerk vind je buiten de traditionele heiligenbeelden ook een beeld van de eenvoudige mijnwerker in zijn typisch witte kleding (kwestie van in het donker van de mijn

toch gezien te kunnen worden). Nadat we deze bezienswaardigheden bekeken hebben, richten we onze stappen naar de zilvermijn. Helaas zullen we even moeten wachten, want op het middaguur zijn er geen bezoeken. Dus maar even de plaatselijk kroeg binnenduikelen. We hebben er meteen de gelegenheid om iets te eten. Voor ons volstaat een soepje (goulash- of looksoep), maar aan de tafel naast ons wordt er een bord opgediend met een stuk vlees dat minimum 20 centimeter boven het bord uitsteekt. Het blijkt ook een typisch Tsjechisch gerecht te zijn: een gebraden varkensknij. Al hebben we het zelf niet geprobeerd, het ziet er zeer lekker uit. Tegen halftwee kunnen we dus de mijn bezoeken. Tenminste de bovenste gangen van de mijn, want een groot gedeelte eronder staat onder water. We krijgen een witte mijnwerkersjas aan, een behoorlijke zaklantaarn (de mijnwerker destijds moest het met een kaarslichtje doen), en een veiligheidshelm (de vroegere mijnwerker moest gewoon een stevige schedel hebben ...). Alle terbeschikkinggestelde attributen zullen we nodig hebben want nadat we 165 trappen afgedaald zijn en intussen op zowat 35 m diepte zitten,

dienen we ons in de oude mijngangen door engten van 40 cm te wurmen en zijn er plaatsen waar het mijngewelf zich amper 1m20 boven het vloerniveau bevindt. Het is een avontuurlijke tocht en de helmen bewijzen meerdere keren hun nut. In de 'verzamelruimte' van de mijn zit de bezoekende groep even samen. We voelen ons als sardientjes in een doos met de twintigtal bezoekers en in het verleden waren hier honderden mensen aan het werk ... Als de gids ons vraagt om alle lantarens te doven krijgen we pas echt een beeld hoe het werk hier vroeger moet geweest zijn. Hier zie je letterlijk geen hand voor de ogen! Het woord pikkedonker komt hier pas echt tot zijn recht... Nadat we gezien hebben hoe de mijnwerkers hier de zilveraders opzochten en uithakten, krijgen we boven de grond de verder verwerking van het zilvererts te zien. Eerst de takels - door paarden of mensenkracht aangedreven - om het zilvererts naar boven te halen, nadien de eenvoudige smeltovens waarin het zilvererts gesmolten werd in meerdere bewerkingen en nadien het slaan van de zilveren munten. Na dit bezoek willen we graag nog de laatste bezienswaardigheid van Kutna Hora aandoen: de knekelkerk in Sedlec, net buiten de stad. We vinden het kerkje waar met menselijke beenderen en schedels versieringen en wanden zijn opgebouwd, maar ze zien is onmogelijk. Bezoekers worden er maar ontvangen tot 16 uur en wij zijn dus net tien minuten te laat... We hebben dus alvast één reden om nog eens op vakantie te komen in de Villa Ginetta. Op de terugweg krijgt Jacques een telefoontje in de wagen. Handenvrij kan hij het beantwoorden, maar de GPS wordt dan wel eventjes uitgeschakeld en dat gebeurt net op het ogenblik dat we een afslag moesten nemen. Een tijd na het gesprek zien we dat we een grote lus aan het maken zijn: het telefoongesprek heeft ervoor gezorgd dat we nog wat extra sightseeing doen in het Boheemse binnenland.

Vrijdag 21 september 2012

Vandaag begint de herfst, maar in de omgeving van Praag genieten we alleszins nog van een nazomertje. Het is ideaal weer om tweede verkenning van Praag te doen. We vertrekken dus naar de rechteroever, waar de 'nieuwe stad' ligt. We starten het bezoek met de wijk Vysehrad. Deze wijk is in feite gegroeid rond de oude versterkte burcht. Het is voornamelijk deze versterkte burcht die onze aandacht wegdraagt. We wandelen door mooie tuinen die aangelegd zijn tussen de oude vestigingsmuren en komen uiteindelijk uit bij de kazematten. Deze militaire ruimte heeft tot 4 km ondergrondse gangen. Wij doen er slechts een klein gedeelte van en bereiken een grote zaal waar de originele levensgrote beelden van de Karlsbrug in ondergebracht zijn. Op de brug zijn sedert jaren kopieën van de beelden aangebracht om de originele te beschermen tegen de zure regen en de vervuiling. Op onze wandeling naar het toeristisch stadsgedeelte komen we langs een openbaar park waar een bruidspartje de huwelijksreceptie houdt. Het zullen trouwens niet de enige trouwlustigen zijn die

we te zien krijgen, want ook in de stad lopen we twee maal op een jong getrouwd paartje (waarvan één in een bloedrode trouwjapon) en in het kasteel aan het meer in Orlik vindt er ook een trouwpartij plaats. Onderweg naar de stadskern stoppen we nog op een uitzichtpunt dat ons ideaal lijkt om een groepsfoto te maken. Dus allen even 'cheese' zeggen en om beurten de camera's afdrukken. Op de groepsfoto die afgebeeld staat

ontbreekt een persoon: uw verslaggever. Onze twee gidsen zijn wel te zien: de twee figuren met de hoed op. Van links naar rechts zie je Hugette, Noël, Erik, Simonne, Rita, Philippe (gids), Robert, Francine, Jos, Maarten (gids), Laurent, Christine, Jacques en Paula. Eens in de nieuwe stad aangekomen splitst de groep na een korte oriënteringswandeling zich op. Sommigen gaan naar de Jodenwijk, anderen vertoeven in de buurt van het Wenceslasplein (waar Jan Pallach zich uit protest in 1969 in brand stak) of bekijken de stadskern met zijn tientallen historische gebouwen en onder andere zijn drie operagebouwen. Tegen 15 uur wordt het duwen en drummen op het marktplein om aan de torenklok de figuren te voorschijn zien komen. Om het uur is het zo: een vijfhonderd toeristen verzamelen zich onderaan de toren en staan dan de hoogte in te kijken. Wij staan er ook tussen... enkele van de 35 miljoen toeristen die Praag jaarlijks over de vloer krijgt. Het slot van onze tweede dag Praag gaat door in het restaurant "Brasileiro". Je bedient er jezelf aan het voorgerechtenbuffet om nadien aan je tafel voorzien te worden van allerlei lekkere stukjes vlees, voor je neus van de spies gesneden. Ook hier was de maaltijd een groot succes. Om de avond af te ronden genieten we nog even van de sfeer van Praag by night.

Zaterdag, 22 september 2012

We zijn al aan onze laatste vakantiedag toe en het weer laat het wat afweten: grijs en vochtig. Toch trekken we erop uit. We bezoeken vandaag het kasteel van Orlik, een dorpje aan de rand van een stuwmeer. Dit nog bewoond kasteel heeft een deel open gesteld voor bezoekers. Je loopt er door de kamers van twee vleugels en kan er nog de originele meubels zien. In de wapenzaal staan honderden jachtgeweren tentoongesteld en de muur ertegenover bevat honderden geweien en schedels van dieren die het leven lieten bij adellijke jachtpartijtjes die er de laatste paar honderd jaar plaatsvonden. Na het kasteelbezoek dat ruim anderhalf uur in beslag nam, trekken we naar de oever van het stuwmeer dat meer dan 50 km lang is. Er is een boottochtje gereserveerd. Al zitten we in het droog, toch zorgt de regen voor een troosteloos uitzicht. Spijtig dat we nu ook niet van de zon kunnen genieten. Onze wensen worden verhoord, want even later priemt een klein zonnestraaltje door de lucht en tegen dat we drie kwartier later weer aanleggen om een kasteelruïne te bezoeken is de regen al achter de rug. Buiten de kasteelruïne - waar ook weer een trouwerij plaatsvindt - wandelen we het schiereiland een eindje op tot een kleine bierbrouwerij. Het ongefilterde bier dat hier geschonken wordt valt bij velen in de smaak. Maarten en Noël vinden het zo lekker dat ze er alvast elk een tweeliterfles kopen. Intussen zullen die al wel verteerd zijn want het ongefilterde bier is slechts twee à drie weken houdbaar. De liefhebbers van een wildgerecht kunnen hier ook aan hun trekken komen: men serveert er vers herten- en everzwijnengebraad. Wij houden het wijselijk op een kleine snack want voor deze avond staat er nog een kampvuur en Tsjechische barbecue op het programma. Als we in de late namiddag terug op de Villa Ginetta aankomen zien we de voorbereidingen voor de barbecueavond al in volle gang. Pavlav, de stalknecht, staat reeds het vuur op te stoken en erboven hangen twee mooie hammetjes aan het spit klaar om gebakken te worden. Nog net tijd voor een aperitiefje en gezellig bij elkaar zitten rond het vuur. Onze gastheer verwend ons met een pompoensoep als voorgerecht. Er worden dekens uitgedeeld want ondanks dat het vuur de voorzijde van het lichaam lekker verwarmd, voel je toch de kilte op de rug als onaangenaam. Maar de sfeer is zo fijn! Buiten het hammetje zijn er ook speciale Tsjechische worstjes voorzien. Er wordt ons getoond hoe we de worstjes moeten voorbereiden (insnijdingen aanbrengen aan beide uiteinden), op de spies rijgen (stevig genoeg zodat ze niet in het vuur vallen bij het bakken) en dan boven het vuur houden en heen- en weer draaien tot er een lekker gebakken worstje uit te voorschijn komt. En terwijl al dat lekkers verorberd wordt heeft Philippe nog voor een Tsjechisch muziekje gezorgd. Het

wordt een aangename laatste avond en de gesprekken die we hebben gaan over de volgende reizen.

Volgend jaar wellicht het Zwarte Woud en voor 2014 wordt er gedacht aan een terugkeer naar Villa Ginetta: er zijn hier immers nog heel wat zaken te ontdekken... Als het vuur begint te doven en de kilte begint te overheersen verleggen we ons actieveld naar binnen. Nog een laatste drankje, een goede nachtrust en morgenvroeg na het ontbijt de terugreis aanvaarten. Maar je weet het nu al: wie dus de volgende jaren als directie op rust gaat, kan zijn of haar agenda alvast aanvullen: onze volgende reizen gaan gewoon-

lijk door de derde week van september en een tiental deelnemers hebben al een optie op de volgende reis!

Uw reisverslaggever,
Rudy Sterck